

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת ראה

ל' אב תשפ"ב 1143

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:35	6:50	6:44	6:54
מוצאי שבת	7:47	7:49	7:49	7:48
רבנו תם	8:26	8:26	8:27	8:25

הילולא דצדיקיא

ל. רבי חנוך הניך מאלסק

ל. רבי דוד נחמיאס
 חבר ביה"ד במצרים

א. רבי שמואל די אבילא

א. רבי יעקב אריה ניימן
 מח"ס 'דרכי מוסר'

ב. רבי יצחק בר ששת, הריב"ש

ב. רבי אליעזר הגר
 האדמו"ר מוויזניץ

ג. רבי אליהו מאנסאני
 תלמיד אוה"ח הקדוש

ג. רבי אברהם יצחק הכהן קוק

ד. רבי יצחק ידידיה פרנקל
 ראב"ד ת"א

ד. רבי משה פורבינצאל

ה. כ"ק רבי משה אהרן פינטו זע"א

ה. רבי דוד שלמה צבי בידרמן
 האדמו"ר מלעלוב

ו. רבי ראובן מרגליות
 מח"ס 'ניצוצי הזוהר'

ו. רבי משה הכהן אלכלאף

לענין בענין המעשרות, מדוע מצות המעשרות היא מצוה שתלויה בארץ (קידושין א, ט. בכורות נג, א) והיא נוהגת רק בארץ ישראל ולא בחו"ל.

וחשבתי בביאור הענין. כי הנה חז"ל אמרו (ילקוט שמעוני תולדות קי. בראשית רבתי שם כה, כב) כי יעקב אבינו ועשו אחיו חילקו כבר בהיותם בבטן אמם את שני העולמות, עשו לקח לו לחלקו את העולם הזה, כיון שהוא רצה בגשמיות ובתענוגי העולם הזה, ואילו יעקב אבינו לקח לו לחלקו את העולם הבא שהוא כולו רוחניות.

ואולם, כדי לזכות לחיי העולם הבא, צריכים קודם לכן לקיים תורה ומצוות בעולם הזה, כדי להגיע ראויים ומוכנים לעולם הבא. ואולם, באם נתבונן בדבר, נראה כי רוב המצוות של התורה, המה מצוות אשר קשורות לעולם הזה השייך לעשו, כלומר, מצוות הקשורות לעניינים גשמיים. ואם כן, כיצד יכול האדם ליהנות מעולמו של עשו השייך לו, והרי לאף יהודי אסור שיהיה לו איזה קשר כלשהוא עם עשו.

משום הכי נתן הקב"ה מצוות כאלו לבני ישראל, אותם עשו שונא ביותר, שכן עשו חי על חרבו, כמו שנאמר (בראשית כז, מ) "ועל חרבך תחיה", והוא גוזל וגונב ורוצח ומלסטם את הבריות, ואצלו לית דין ולית דיין. ואם כן, כל מה שבני ישראל נהנים גם מן העולם הזה, אין זה בכלל בזכותו של עשו, כי לעשו אין קשר אפילו עם המצוות שייכות לעולם הזה, אלא בני ישראל נהנים מהעולם הזה רק בזכות התורה והמצוות שהם מקיימים בעולם הזה, ודרכם מותר להם ליהנות מהעולם הזה.

אמור מעתה, מובן שפיר ענין הפרשת מעשרות. דהיינו, כאשר בני ישראל מקיימים את מצות הפרשת מעשרות מן היבול שבשדה ששייך לעשו שנקרא שדה, אזי אין ידו יכולה לגעת בהם בישראל בעבור זה שהם לוקחים ונהנים מן החלק שלו. כל זאת משום שהם מקיימים מצוות בשדה, ולו הרי אין קשר למצוות.

ולפי זה מיושבת שפיר גם השאלה השניה של בעל 'זרע שמשון', מדוע מצוות מעשר (וגם מצוות תרומה וכדומה) המה מצוות התלויות בארץ. שכן, מכיון שהקב"ה רצה לנתק את עשו מהארץ הקדושה, משום הכי נתן בה מצוות כאלו אשר תלויות בארץ, כדי שלעשו לא תהיה שליטה ואחיזה בארץ הקודש, כיון שאין לו קשר למצוות של הארץ. ולכן רק בארץ הקודש יש מצוות של תרומות, ומעשר ראשון ומעשר שני ומעשר עני, ואכילת מעשר שני בירושלים, ומצוות ביכורים, ושמיטה, ויובל, ומצוות לקט שכחה ופאה, דמאי ועוד, זאת כדי שרק לבני ישראל בני קל חי תהיה אחיזה בארץ הקודש, בשל קיום המצוות התלויות בארץ הקודש.

משפיר לדוד

העולם הזה שייך לישראל בזכות תורה ומצוות

"עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה" (דברים יד, כב) מכאן אנו למדים את המצווה שעל כל אדם לעשר את יבול השדה שלו, ולהפריש מהיבול שבשדה תרומות ומעשרות. תרומה גדולה נותנים לכהן, ומדיני התורה אין לתרומה גדולה שיעור, אבל חכמים נתנו בה שיעור, שלוש דרגות; עין טובה אחד מארבעים, עין בינונית אחד מחמישים, ועין רעה אחד משישים (משנה תרומות פרק ד' משנה ג').

לצד הפרשת תרומה גדולה לכהן, צריכים להפריש מעשר ראשון אותן נותנים ללוי, והוא חלק עשירית מכל היבול, והלוי נותן ממנו תרומת מעשר לכהן, כמו שנאמר (במדבר יח, כו) "ואל הלויים תדבר ואמרת אליהם, כי תקחו מאת בני ישראל את המעשר אשר נתתי לכם מאתם בנחלתכם והרמותם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר".

ומאותם תשעים אחוז אשר נותרו ביבול, צריך איש הישראלי להפריש גם מעשר שני (חוץ ממעשר עני הניתן לעניים). מעשר זה אינו ניתן לאף אחד, אבל התורה מצוה על כל אדם מישראל ליטול את המעשר הזה ולעלות אותו לירושלים ושם לאכול אותו בתוך חומות ירושלים, כמו שאומר הכתוב (דברים יד, כג) "ואכלת לפני ה' אלוקיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם, מעשר דגנך תירושך ויצחקך ובכורות בקרך וצאנך" וגו'.

וכי תימא, מהי ההקפדה הגדולה כל כך להפריש מעשרות, ומה הסגולה בזה. כתב על כך המדרש (ילקוט שמעוני ראה תתצג) על הפסוק "תבואת זרעך היוצא השדה"; אם זכיתם, סוף שאתם יוצאים לזרוע השדה, ואם לא, סוף שהיוצא בשדה מתגרה בכם, ואיזה זה עשו הרשע, דכתיב ביה (בראשית כה, כז) "איש יודע ציד איש שדה". דהיינו, אם תפרישו מעשרות כדן אזי השדה תתן את יבולה בשפע, אבל אם לא תקפידו להפריש מעשרות, אזי עשו שהוא איש שדה יתגרה בכם ויעניש אתכם על עסקי השדה.

ומקשה על כך בספר 'זרע שמשון', הן ידוע הדבר כי מידותיו של הקב"ה המה מידה כנגד מידה (סנהדרין ז, א), ואם כן, צריכים להבין מהי המידה כנגד מידה שבעונש זה. באם בני ישראל לא יקיימו כראוי את המצווה של הפרשת מעשרות יבוא עשו הרשע שהוא איש שדה ויתגרה בהם. וכי מה הקשר בין שני הדברים.

בשלמא, באם היינו אומרים כי כאשר בני ישראל לא יקיימו הפרשת מעשרות לא יהיה להם בכלל יבול בשדה כדי להמשיך להפריש, מובן הדבר שהוא עונש מידה כנגד מידה, אבל מהי המידה כנגד מידה כאן, בכך שעשו הרשע יתגרה בבני ישראל. ועוד מקשה בספר 'זרע שמשון' מענין

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אונס רחמנא פְּטָרִיה

בערים רבות בעולם, בעודי פוסע ברחובות העיר, זועקות אל מול עיניי מכל עבר תמונות שחץ שעליהן אחראים בעלי הפרסומות, אשר גורמות ליהודים רבים להיכשל באופן חמור בשמירת העיניים.

באחת השנים בא לפניי יהודי שעוסק לפרנסתו כנהג במשאית הובלות, ושאל אותי: "כבוד הרב, כיצד אני יכול לשמור על עיניי בהיותי בדרכים, כאשר תמונות שחץ נראות אל מול עיניי פעמים רבות במשך הנסיעה? והרי לא שייך שאעצום את עיניי מפניהן, כי הדבר עלול לגרום לאסון חס ושלום, ואיך אם כן אקפיד על שמירת העיניים?"

השבתי ליהודי זה: "אמנם אינך יכול לעצום את עיניך מפני מראות אלו, אולם עליך לחשוב שאינך מעוניין לראות מראות אלו, אל תחפוץ להביט בהן ואל תסכל עליהן יותר מכפי הנצרך לך בנסיעתך.

כי כאשר ראייה אסורה באה מתוך אונס, הקב"ה מסייע לאדם לבטל את מה שראה, כפי דברי חז"ל: "אונס רחמנא פְּטָרִיה" (ב"ק כח, ב). ובנוסף, כאשר הראייה האסורה באה מתוך אונס ולא מתוך רצון, הקב"ה גם אינו מחשיב אותה לעוון, ועוזר לאדם לבטל אותה מלבו."

ועוד אספר כי באחת מנסיעותיי לחיזוק הקהילות בחו"ל, כאשר מלווי ואני עשינו את דרכנו בחזרה הביתה, שרתה עלינו שמחה גדולה. זכינו, ובאותה קהילה שבה ביקרנו - הייתה התחזקות רוחנית גדולה מאד, במיוחד בקרב נשות הקהילה שהקפידו על לבוש צנוע בבואן לפניי, ובכך קיבלו מושג כלשהו בעניין הצניעות.

השטן, שהבחין בהתרוממות הרוח שחשנו מלווי ואני במטוס, ניסה להפריענו ממנה, וכך, למרות שביקשנו מתחילה שלא יעירו אותנו משנתנו לצורך קבלת מנות האוכל, כיון שבלאו הכי איננו אוכלים מהן, למרות זאת, בשעת הגשת הארוחה בא לפנינו השטן בדמות דיילת שהעירה אותנו משנתנו והציעה לנו לצפות בסרט שאינו לרוחנו.

כיון שכך לא נותרה בידינו כל ברירה כי אם להעביר את המשך הטיסה בעיניים עצומות, כדי שלא להיכשל במראות אסורים.

זוהי דרכו של היצר הרע, כאשר הוא מבחין שיהודי שרוי בהתרוממות הרוח, מיד הוא מנסה להפילו ממנה, ושולח לפתחו ניסיונות שונים. אולם עלינו להכיר את דרכיו הערמומיים ולהתגונן מפניהם למרות הקושי הגדול, וכך נזכה לשמר בתוכנו את אותה התעלות רוחנית שזכינו לה קודם.

במה מפטירין

הפטרות השבוע: "עניה סערה לא נחמה" (ישעיה נד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

ומנהג בני אשכנז להפטיר ב"השמים כסאי" (ישעיה ס"ז) שהוא מענינו של יום, ראש חודש שחל בשבת זו. ויש מבני ספרד הנוהגים להוסיף גם פסוק ראשון ואחרון מהפטרות "השמים כסאי".

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

דרכו של הבורא לעזור למי שרוצה להיטהר

האמת שכבר לא היה לי מה לומר לו, וכי מה יש לעשות, אבל חשבתי ואמרתי לו תגיד לאבא שלך שהרב שלך מבקש שתוציא את כל המכשירים האלו מהבית! הבחור התפרץ בצחוק, וכי אבא שלי מכיר את הרב שהוא יעשה דבר כזה? והלא מזה כל חיותם, ואי אפשר לעלות בדעת כלל שיעשה דבר חריג כזה!

אמרתי לבחור, תראה, עלינו מוטל לעשות כל מה שאנו יכולים, אתה באמת רוצה לא להיכשל בעבירה, אין עוד דבר שיכול לעזור לך, רק הקדוש ברוך הוא, לפחות תסמוך עלי, במה שאני אומר לך שדרכו של הקדוש ברוך לעזור למי שרוצה להיטהר. תעשה מה שאני אומר לך ותראה שבעזרת ה' תצליח.

לאחר חודש בתחילת הזמן חזרתי לישיבה, עמדתי לפני עמידה בתפילת מנחה, עוד אני מתחיל לחזור לאחורי לפסוע ג' פסיעות, והנה מגיע אותו בחור אלי בריצה כשהוא מתנשף, הוא אמר לי, אני חייב לדבר עם הרב! אמרתי לו, אני עכשיו עומד לדבר עם הקדוש ברוך הוא, ואיך אדבר איתך, תבוא אלי אחרי מנחה ונדבר, אבל הוא התעקש ואמר לי, אני חייב עכשיו!

חשבתי שיש עניין של פיקוח נפש, ואמרתי לו, כן מה רצונך? והוא מספר לי, באתי לביתי בתחילת בין הזמנים, אמרתי לאבא שלי, הרב שלי מבקש ממך להוציא את כל הטלוויזיות מהבית, חשבתי שהוא יצעק עלי, רק על עצם הבקשה, אבל להפתעתי הוא שתק, ולאחר כמה שעות ראיתי שהוא מתחיל להוציא את כל המכשירים מהבית, וכך היה ללא אומר ודברים הבית שלי היה נקי מטומואה ויכולתי להיות שם בבטחה!"

רבי ראובן זצ"ל העיד על עצמו כשסיפר את הסיפור שהוא מאוד מתרגש, וסיים בלקח מוסרי ממעשה זה: "תראו איך הקדוש ברוך הוא עוזר באופן שזה לא יאומן כי יסופר, זה משהו לא טבעי, זה לא דבר נורמלי, אבל כאמור בלי סוף פעמים אני רואה איך הקדוש ברוך הוא מסייע למי שחפץ לשמור את עיניו!"

מי הוא הזוכה שבורא העולם יכונן את צעדיו ואת הליכותיו במשעולי החיים בעולם הזה? דוד המלך ע"ה עונה על שאלה זו בספר התהלים במשפט הקצר והקולע "מה' מצעדי גבר כוננו", וגבר הכוונה למי שהוא גיבור הכובש את יצרו וכמו שפירש רש"י שם. זוהי אפוא הנוסחה; מי שהוא גיבור ביראת ה' וכובש את יצרו אזי הוא זוכה שה' יכונן את צעדיו.

כך סיפר הגה"צ רבי ראובן שרבאני זצ"ל: "פעם היה בחור בישיבה גדולה שלפני שיצאו לבין הזמנים לבית, בא אלי ואמר לי שהוא גר באחד מערי הדרום, ויש שם פריצות גדולה והמרמק מביתו לבית הכנסת כל יום הוא יותר מרבע שעה, ותמיד יש לו ניסיונות בדרך, עד כדי כך שהוא מרגיש שאינו יכול לחזור לביתו.

אמרתי לו שאם כך הדבר חושבני שאסור לו ללכת להתפלל במניין אלא יישאר בביתו ויתפלל ביחידות. הבחור אמר לי שיש בזה בעיה מכיון שאבא שלו הוא בעל הבית ואינו בן תורה, והוא לא יוכל להבין איך יש דבר כזה שבנו שהוא שלח לישיבה מתפלל בבית ולא בבית הכנסת.

אם כך, אמרתי לו שישע כעל יום מביתו לבית הכנסת במוניות, וכך ינוע ממראות אסורות, אותו בחור שאל אותי, וכסף מניין? בדיוק באותו היום קיבלתי את המשכורת מהישיבה, הוצאתי את כל תבילת השטרות ואמרתי לו, בבקשה, תיקח מפה כל מה שאתה צריך.

כשהבחור אמר לי שהוא מתבייש לקחת ממני כסף, הרעמתי עליו את קולי ואמרתי לו: וכי מהקדוש ברוך הוא אתה לא מתבייש? לעשות עבירות זה מותר? ממני מתביישים, ומהקדוש ברוך הוא לא מתביישים? הבחור אמר לי שהוא אכן יקח מוניות כל יום, ואת הכסף הוא ישלם מתוך מה שהוא יקבל בישיבת בין הזמנים.

לאחר זאת הוא אמר לי, עד עכשיו פתרנו את הבעיה שיש לי מחוץ לבית, אבל באמת שגם בבית פנימה יש לי בעיה גדולה, כי יש לנו חמשה חדרים בבית, ובכל חדר וחדר יש מכשיר טלוויזיה, ואני מפחד להיכשל בפיתוי להסתכל בזה.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

מארח תלמיד חכם

הרבה הפליגו חכמינו ז"ל במעלת המארח תלמיד חכם בתוך ביתו והמהנהו מנכסיו, ואמרו שמעלתו היא "כאילו מקריב תמידין".

ואם עושה סעודה לכבודו של התלמיד חכם, הרי היא כסעודת מצוה, ואמרו כי הנהנה מסעודה שתלמיד חכם שרוי בתוכה - כאילו נהנה מזוי השכינה.

מזן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לראות ולהיראות

"שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' א במקום אשר יבחר" (דברים טז, טז)

ידועים דברי חז"ל (רות רבה פר' ד, יב) אשר אמרו על מעלתה של שמחת בית השואבה, שמשם שואבין רוח הקודש. פי', שמושמחת בית השואבה זכו אנשים מבני ישראל להגיע מרוב שמחה למדרגת נבואה. וגם ראיתי בדברי חז"ל שאמרו (ירושלמי סוכה פרק ה' הלכה א') כי יונה הנביא זכה למדרגת נבואה ונעשה נביא על ידי שמחת בית השואבה.

ואף גם אמרו חז"ל כי אלקנה מן הרמתיים צופים זכה שיצא ממנו בן כמו שמואל הנביא שהיה שקול כנגד משה ואהרן (תענית ה, ב), כמו שאומר הכתוב עליו (תהילים צט, ו) 'משה ואהרן בכוהניו ושמואל בקוראי שמו', רק משום שבכל שנה הוא היה עולה לרגל, ולא ויתר על המצווה של עליה לרגל בשום אופן, והיה מפרסם את שם ה' ברבים בין כל האנשים, וגם היה משפיע על האנשים לעלות לרגל. ועל כולנה רואים אנו כי חנה אמו של שמואל זכתה לנבואה ממה שגם היא עלתה לשילה, וגם על אלקנה עצמו שרתה רוח של נבואה משום שהתאמץ ועלה לרגל.

חזינן מכל הני מילי, עד כמה העליה לרגל היא מצוה מרוממת וחשובה ועילאית ביותר. שכן העליה לרגל מקשרת את האדם עם בוראו בקשר עליון, ובפרט בימים ההם, כאשר בשביל עליה לרגל היו צריכים העולים למסור ממש את נפשם, שכן כל עליה לרגל לירושלים היתה כרוכה במאמץ גדול ביותר, ללכת ממרחקים עד ירושלים, ולא ברכב אלא לרכוב על סוסים וחומרים עד שהיו מגיעים לאחר מסירות נפש עצומה לירושלים עיר הקודש והמקדש.

ואם בעליה לרגל, כאשר בני ישראל היו עולים לירושלים רק למשך ימים ספורים, לחגוג בירושלים את שלושת הרגלים היו נצרכים למסירות נפש ובגין כך זכו למעלות רמות, הרי שפי כמה וכמה מונים היה הדבר בשנת השמיטה. אז האנשים נוטשים את השדות והכרמים שלהם, ומפקירים אותם כדן, ומה להם להישאר בבתיהם.

בשנה זו, שמיטה, אלפי אנשים, נשים וטף היו עוזבים את בתיהם ועסקיהם למשך כמה שבועות רצופים, ואת כל הערים השאירו מאחוריהם ריקות ושוממות, ועולים לירושלים, מתוך אמונה ובטחון בהשי"ת. ושם בירושלים, היו מקיימים מצות הקהל בחג הסוכות (דברים לא, י-יב), או שהיו מתעכבים בירושלים למשך כמה שבועות כדי להסתופף בחצרות בית ה' וללמוד תורה בירושלים בסמוך למקום המקדש, הכל כדי לקיים בגופם ממש לראות ולהיראות.

אם כן אפוא, העליה הזאת של בני ישראל, היתה וודאי נעשית מתוך מסירות נפש גדולה, ולכן דבר זה היה דומה עליהם כאילו הם רואים את השכינה וזוכים לנבואה (כמו אלקנה, ויונה, וחנה הנביאה). וזהו המכוון בראיית פני השכינה, כשם בא לראות כן בא ליראות, שהוא אור הנבואה ורוח הקודש, שמשם מקבלים רוח הקודש.

א. חז"ל אסרו לקרוא בשבת קודש לאור הנר, גזירה שמה יטה את השמן לפתילה כדי שיאיר יותר יפה, ונמצא מבעיר בשבת. וכן אסור לקרוא לאור נר שעווה, שמה יסיר את הפחם שבראש הפתילה כדי שיהיה אורו צלול ויפה. ואמנם רשאי לקרוא לאור הנר כאשר אדם אחר משיגה עליו שלא יגע בנר.

ב. מותר לקרוא לאור הנר את המשניות והגמרא של פרק שני במסכת שבת - "במה מדליקין", אבל שאר פרקי שבת שיש נוהגים לקרוא בכל סעודה, אסור לקוראם לאור הנר. והטעם בזה, כיון שבפרק שני הוזכרו דיני השמנים והפתילות הפסולים להדלקת נר שבת מחשש שמה יטה, וקריאתו תזכיר לו שאסור להטות בשבת. בענין זה מסופר על כ"ק הגה"צ רבי דוד חי אביחצירא שליט"א, כשהיה ילד רך כבן חמש שנים, התארח פעם בשבת קודש בבית סבו הדגול אדמו"ר רבי ישראל אביחצירא זיע"א ה'בבא סאלי'. כשהגיעה שעת לילה מאוחרת, כבה החשמל ורק אורות הנרות הבליחו בחשיכה. מכיון שהילד עדיין לא השלים לקרוא את שמונת פרקי המשניות ממסכת שבת הכלולים בתיקוני שבת, נטל ספר משניות ועמד לקרואו בסמוך לנרות. משהבחין סבו בדבר, העיר לו בנזיפה, שהלכה פסוקה היא שאסור לקרוא לאור הנר. משהתנצל הילד ואמר: "עדיין לא השלמתי את פרקי המשניות", נענה הסבא ואמר לו: "ילד בגילך צריך כבר לדעת משניות שבת על פה" ('אביר יעקב')

ג. דברים השגורים אצל האדם, כפרקי תהלים, שיר השירים, הגדה של פסח וכיוצא, מותר לקרוא ראשי פרקים מהם לאור הנר, ואת השאר ימשיך על פה. אבל אם אינם שגורים אצלו, לא יקרא לאור הנר כשהוא לבדו.

ד. כשם שאסור לקרוא לאור הנר, כך אסור להבחין לאור הנר בין שני דברים הדומים מאוד. על כן, הקם בעוד לילה ורוצה להבחין בין בגדו לבגד חברו, לא יבחין לאור הנר. כיון שצריך עיון רב להבחין ביניהם, יש חשש שמה יטה את הנר.

ה. מנורת נפט (לאמפה) שאורה רב, ונמשך אורה במידה שווה משעת הדלקתה עד כיבויה, מותר לקרוא לאורה. שאין חשש שמה יגביה את האש, שדוקא בנר שאורו מתמעט ממה שהודלק מתחילה, יש חשש שיגביה, אבל כאן שהאור דולק בשווה כל זמן שיש בה נפט, לא חששו שמה יגביה. וטוב שיניח פתק שכתוב עליו באותיות גדולות 'שבת היום'.

ו. מותר לקרוא לכתחילה לאור החשמל. ואף אם ישנה אפשרות להדליק בנברשת עוד כמה מנורות, או מנורת עמעם שאפשר להגביר בה את עוצמת האור, מותר לקרוא לאורם. גם כי אחר חתימת התלמוד, אין לנו יכולת לגזור גזרות מדעתנו, וכיון שלא היה חשמל בזמן חז"ל, אין זה בכלל הגזירה שלא לקרוא לאור הנר.

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת ראה

- מהו שיעור תרומה גדולה?
- באיזה גיל הילד צריך לדעת משניות שבת בעל פה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משפחת נוסת הגדולה

שביבי הנהגותיו בקודש של אדמו"ר הגה"צ המלומד בניסים רבי משה אהרן פינטו זיע"א שנשמעו תחת השיחים מפיו של בנו חביבו כ"ק אדמו"ר רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א, לרגל יום הילולא קדישא

אדוני אבי עטרת ראשי המלוב"ן רבי משה אהרון פינטו זיע"א, ידוע היה בכוחו המופלא שהתגלה בקיום ברכותיו, ותמיד היה תולה זאת בזכות אבותיו הקדושים ולא בזכותו.

כמו כן ברוב ענוותנותו היה דרכו להעלים את דבר היותו "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", ופעמים שהיה מלביש את הברכה בהענקת דבר מה כמו בקבוק מים לסגולה וכדו'. כאשר היו שואלים אותו מדוע הוא נותן בקבוק מים לאחר שהיה מברך מאן דהוא, והיה עונה "כדי שתהיה לברכה על מה לחול".

רבים הם האנשים שנושעו מברכותיו להיפקד בדבר ישועה ורחמים; אם במציאת זיווגים אם בפקידת עקרות ואם בישועה בבריאות או בפרנסה, וישנם רבים וטובים שאף נהפכו להיות עשירים בזכות ברכותיו. לכולם העניק מטובו אבל לעצמו לא ביקש מאומה, כל ימי חייו חי בצניעות מופלאה והסתפק במועט שבמועט, ומעולם לא הטריח את הקב"ה לבקש ממנו שייטיב לו את מצבו הגשמי, כי

ידע ש"כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל... וחיי צער תחיה", אבל כשהדבר היה נוגע לענייני רוחניות - בזה כן העתיר בתפילה לפני ה' וביקש שיסייע לו ויתן לו משאלתו.

פעם אני ואדוני אבי עטרת ראשי זיע"א התארחנו יחד במרוקו בביתו של רבי מרדכי כנפו ז"ל.

פנה ר' מרדכי כנפו לאבא ואמר לו. "הקרובה של מלך מרוקו זה שנים שהיא נשואה ועדיין לא זכתה לפרי בטן. כל הרופאים ניסו להעלות לה ארוכה והעלו חרס בידם, וכעת היא מעוניינת לבא ולהתברך מפין כדי שתיושע, התסכים לקבל אותה?"

אבא הגיב ואמר. "אפשר שתבוא". ואני כיון שידעתי שהיא בת למשפחת המלוכה ואינה כשאר כל האדם, פניתי לאבא ואמרתי בחשש "ואם הברכה לא תתקבל?"... הסתכל עלי אבא בתמיה ואמר בענוות חן "ולמה לא תתקבל!?" אחר הוסיף "לא אני מברך אותה - התורה הקדושה היא זו שמברכת אותה. אני מברך אותה דרך האור הגנוז הטמון באותיות התורה". שמעתי ושתקתי.

ביום המחרת באה קרובת המלך כשהיא מלווה עם פמליא גדולה מבית המלוכה - אמה ואחיותיה וקרוביה. לאחר שדרש אבא בשלום ובשלום המלך כנדרש, פנה לרבי מרדכי כנפו ואמר לו הגש לי בבקשה את כוס נר השמן שבו אנו מדליקים את הנר לכבודו של הצדיק רבינו חיים פינטו זיע"א. תמה ר' מרדכי ואמר בלחש לאבא "הכוס מלוכלך מאוד משיירי שמן ומים שדלקו בו". אמר לו אבא: "לא משנה תביא לי את הכוס".

משהוגש הכוס, הושיט אבא את הכוס לקרובת המלך העקרה ואמר לה "בבקשה ממך תשתי את תכולת הכוס". ואני ור' מרדכי שעמדנו לצידו של אבא לא האמנו למה ששומעות אוזנינו, איך אפשר להגיש כוס כה מלוכלך כוס שבתוכו יש שאריות של שמן ומים לא נקיים ולצוות על אשה כה מכובדת לשתותו!...

ובאמת שגם קרובת המלך התהת על הדבר, אילולי שהאמא שלה שהיתה עימה צייתה עליה והאיצה בה לעשות את דבר הצדיק ולשתות את שיירי הכוס, וכך אכן היא עשתה, היא שתתה את הכוס עד תומה ואבא ע"ה בירך אותה ואמר לה "זכות תורתנו הקדושה וזכות הצדיק מר זקני רבינו חיים

זיע"א שהיה עוסק כל ימיו באותיות התורה - יאיר לך הקב"ה מזלך ובשנה הבאה תזכי להיפקד בן זכר" וכל פמליית המלך ענו ואמרו "אמן" בכוונה גדולה. ולאחר מכן יצאו לדרכם.

שנה לאחר מכן הקרה ה' את דרכי, והגעתי שוב אל ביתו של ר' מרדכי, ואני רואה אותו לבוש בגדי שבת והוא מתכוון לצאת את הבית. שאלתי אותו "לאן פניך מועדות?" חייך אלי ר' מרדכי ואמר "טוב שבאת עכשיו", והוסיף "אתה זוכר שבשנה שעברה אבין הקדוש בירך את קרובת המלך שתזכה להיפקד בן זכר, הנה ברכתו עשתה פרי ונולדו לה שלישיה והשמחה בבית המלך רבה עד מאוד. כעת אני מוזמן למסיבה גדולה שעורכים בבית המלך לכבוד הולדת הילדים, ומן השמים סיבבו שתגיע עכשיו לביתי כדי שנלך יחד לבית המלך".

כמובן שהלכתי עימו ונתקבלנו שם בכבוד מלכים, וכל משפחת המלוכה הודו ושיבחו את בורא העולם ואת אדוני אבי זיע"א שברך אותם. ומאוד שמחתי על קידוש ה' שמים הגדול שנעשה מכח ברכתו של אבא ע"ה.

באותם רגעים נזכרתי במה שאמר לי אבא ע"ה לפני שנה בעת שהעלתי לפניו חשש שמא הברכה לא תועיל "בודאי שהברכה תתקבל כי הברכה נובעת מכל האור הגנוז הטמון באותיות תורתנו הקדושה ולא מכוחי".

אני ואחיי היקרים זכינו בחסדי שמים לינוק ולספוג שפע גדול של אמונה וביטחון בה' יתברך, והכל מכוחו של אדוני אבי עטרת ראשי זיע"א, ביטחונה של אבא בה' יתברך היה לאין שיעור וגדול.

עוד מימי ילדותי אני זוכר בכל עת שהיה אבא זקוק לדבר מה, אם זה פרנסה, אם זה בריאות וכדו', מיד היה עומד בקרן זוית ומתחנן לפני ה' כבן המתחטא לפני אביו ומבקש ממנו כל צורכו. ולאחר זמן לא רב ראינו במו עינינו שמתקיים בו הכתוב: (ישעיה סה, כד) "טרם יקראו ואני אענה" ובקשתו היתה נענית.

פעמים רבות אמא ע"ה היתה מבקשת ממנו דבר מה שהיה חסר לה, ואבא ענה בחיוך "אני בוטח באבינו האהוב שיתן לך משאלתך" וכך אכן היה. והמידה הטובה הזאת עברה אלינו בירושה ונשתרשה עמוק בקרבנו.

מעניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
 ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו ותחי נפשכם

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.